umožniť vedomosť o úradnom postavení jeho nositeľa, a sťažovateľ získal túto vedomosť v súdenom prípade z iného prameňa, sú splnené všetky nielen objektívne, ale aj subjektívne náležitosti skutkovej podstaty trestného činu, ktorým bol obžalovaný uznaný vinným a preto sa tu vytýkaný zmätok nevyskytuje.

Čís. 6255.

Za nebezpečnú hrozbu v smysle § 4 zák. čl. XL:1914 treba považovať nielen slovné vyhrážky pachateľove užité proti orgánu vrchnosti a prednesené preto, aby mu bolo prekážané vo výkone jeho povolania, ktorý je po práve, ale i také hrozivé chovanie pachateľovo, z ktorého možno usudzovať na možnosť porušenia telesnej neporušenosti, obmedzenia osobnej slobody alebo inú podobnú ujmu, ktorú by pachateľ mohol uskutočniť proti orgánu vrchnosti.

(Rozh. zo dňa 19. septembra 1938, Zm IV 557/38.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti A. a spol., obžalovaným zo zločinu podľa § 4, odst. 2, § 6, odst. 2 zák. čl. XL:1914, vyhovel zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu z dôvodu zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 c) tr. p., zrušil rozsudok odvolacieho súdu z tohoto dôvodu zmätočnosti v časti týkajúcej sa obžalovaného A. a uznal tohoto obžalovaného vinným zločinom násilia proti orgánu vrchnosti podľa § 4, odst. 2 a § 6, odst. 2 zák. čl. XL:1914, ktorý spáchal tak, že dňa 6. novembra 1935 asi o 17½ hod. pri vrchu M. vyhrážal a kameňom hodil po rešpicientovi fin. stráže N., ktorý vo výkone služby kontroloval zaplatenie dane a množstvo vína vezeného B-em, aby prevedenie prehliadky zmaril, a tak so zbraňou mimo prípadu shluknutia nebezpečnou hrozbou prekážal úradnému orgánu v takom výkone jeho povolania, ktorý bol po práve.

Z d ô v o d o v:

Proti rozsudku vrchného súdu podal verejný žalobca zmätočnú sťažnosť na základe § 385, čís. 1 a) tr. p. čo do oslobodenia obžalovaného A.

Generálna prokuratúra prehlásením zo dňa 3. septembra 1938 vzala späť zmätočnú sťažnosť verejného žalobcu v časti, pokiaľ sa sťažnosť domáhala uznania obžalovaného vinným zločinom násilia proti orgánu vrchnosti podľa § 4, odst. 1 a § 6, odst. 1 zák. čl. XL:1914, a súhlasila s ňou len v časti domáhajúcej sa odsúdenia obžalovaného pre zločin násilia proti orgánu vrchnosti podľa § 4, odst. 2 a § 6, odst. 2 zák. čl. XL:1914.

Vzhľadom na to, že odvolací súd kvalifikoval čin obžalovaného A. len ako prestupok podľa § 1 zák. čís. 108/1933 Sb. z. a n. a v dôsledku premlčania oslobodil obžalovaného, uplatňuje verejný žalobca vpravde zmätok podľa § 385, čís. 1 c) tr. p.

Zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu, pokiaľ s ňou generálna prokuratúra súhlasila, nemožno odopreť úspech.

Podľa obsahu rozsudku vrchného súdu, ktorý prijal za zistený skutkový stav ustálený krajským súdom, treba vychádzať z tohoto skutkového stavu jako zisteného:

Dňa 6. novembra 1935 konal rešpicient finančnej stráže N. službu pri vrchu »M.«. Asi o 17½ hod. prišli obžalovaní A. a B., z ktorých A. bol podnapilý, avšak vedel, čo robí. Rešpicient N. pozastavil B., ktorý mu predložil daňovú stvrdzenku na 45 l hroznového vína. Počas prehliadky daňovej stvrdzenky prišlo asi 8—10 ľudí, ktorí sa snažili N. obkľúčiť, pri čom všetci kričali a mu vyhrážali. V dôsledku toho musel N. od prehliadnutia daňovej knižky a vína, vezeného na voze v menšej vzdialenosti, upustiť a v obave, aby nebol obkľúčený, ustupovať smerom k lesu. Obžalovaný A. počas prehliadky stále na N. kričal a lákal ho k sebe a keď tento ustupoval, išiel obžalovaný za ním pred zástupom, ako prvý a pokrikoval na neho. Keď finančný orgán prišiel k lesu, ustupujúc pred A., a keď tento išiel ešte za ním, vystrelil finančný orgán na poplach zo služobnej pušky, aby privolal na pomoc druhého dozorcu. Po výstrelu obžalovaný A. ďalej v čele zástupu útočil na N. a hodil po ňom kameňom, ktorý dopadol asi dva kroky od neho. Finančný orgán upustil od prehliadky vína, ponevádž sa obával, že obžalovaný A. a jeho spoločníci dopustia sa proti nemu násilia.

Z tohoto skutkového stavu uzatváral odvolací súd, že úradný úkon finančného orgána pozostával v tomto prípade z prehliadky daňovej knižky B., že preto, keď finančný orgán zanechal prehliadnutia daňovej knižky, jeho úradný úkon bol skončený, trebárs bezvýsledne a že keď potom finančný orgán ustupoval k lesu a bolo mu vyhrážané hádzaním kameňov, stalo sa to už po výkone jeho povolania a preto táto nebezpečná hrozba nemôže byť pokladaná za náležitosť trestného činu podľa § 4, odst. 2 a § 6, odst. 2 zák. čl. XL:1914, ale môže zakladať len skutkovú podstatu prestupku urážky na cti podľa § 1 zák. čís. 108/1933 Sb. z. a n. Tiež dovodil odvolací súd, že maďarské kričanie obžalovaného A., ktorý bol v podnapilom stave, a snaženie dostať sa blízko k poškodenému nemôže byť pokladané za nebezpečnú hrozbu, prekážajúcu v úradnom výkone preto, lebo finančný orgán maďarsky nevie a tak slová obžalovaného, bez ohľadu na to, čo kričal, ani nemohol N. pokladať za nebezpečnú hrozbu.

S názorom odvolacieho súdu a podriadením činnosti obžalovaného A. len pod ustanovenie § 1 zák. čís. 108/1933 Sb. z. a n. nemožno súhlasiť.

Za nebezpečnú hrozbu v smysle § 4 zák. čl. XL:1914 treba považovať nielen slovné vyhrážky pachateľa, užité proti orgánu vrchnosti, a prednesené preto, aby mu bolo prekážané v takom výkone jeho povolania, ktorý je po práve, ale i také hrozivé chovanie pachateľa, z ktorého možno usudzovať na možnosť porušenia telesnej neporušenosti, obmedzenia osobnej slobody alebo inú podobnú ujmu, ktorú by pachateľ mohol uskutočniť proti fyzickej osobe orgánu vrchnosti.

Keď tedy obžalovaný, ako je zistené, počas prehliadky daňovej knižky B. finančným orgánom spolu s inými snažil sa tohoto obkľúčiť, pri čom všetci kričali a obžalovaný sa snažil dostať tiež blízko k nemu, treba v jeho konaní, keďže finančný orgán následkom tohoto chovania obžalovaného a jeho spoločníkov bol nútený od ďalšieho prehliadania upustiť, shľadať také hrozivé chovanie, tedy nebezpečnú hrozbu, akú má na mysli ustanovenie § 4 zák. čl. XL:1914, bez ohľadu na to, či poškodený pri hrozivom chovaní obžalovaného a ostatných zúčastnených rozumel slovám obžalovaného A. alebo nie.

Mýlil sa preto vrchný súd, keď čin obžalovaného za daných okolností nepokladal za nebezpečnú hrozbu prekážajúcu v úradnom úkone.

Pochybil však odvolací súd i v tom, keď dovodil, že úradný úkon finančného orgánu bol skončený už tým, že tento upustil od prehliadnutia daňovej knižky, a že hádzaním kamenia po ňom vtedy, keď ustupoval pred obžalovaným a jeho spoločníkmi, bolo mu vyhrážané už po výkone jeho povolania.

Niet pochyby o tom, že rešpicient finančnej stráže N. bol v kritický čas stále v službe, konajúc služebnú pochôdzku v celnom úseku medzi obcami S. a K., predpísanú mu služebným rozkazom a už ako takéhoto treba ho považovať za úradný orgán a i prekážanie mu v konaní tejto služby, i bez ohľadu na to, či mu bolo prekážané i v ďalšom jeho úradnom konaní (v kontrolovaní daňovej knižky alebo vína) spôsobom, ako to učinil obžalovaný (hodenie po ňom kameňom), vyčerpáva skutkovú podstatu trestného činu podľa § 4, odst. 2 a § 6, odst. 2 zák. čl. XL:1914.

Ostatne však, ako je zistené, finančný orgán upustil následkom výhrožného chovania obžalovaného a iných spoločníkov nielen od prehliadky daňovej knižky, ale i vína vezeného na voze, ustupoval pred obžalovaným a vystrelil na poplach i preto, aby privolal na pomoc druhého dozorcu, z čoho je zrejmé, že mienil v prehliadke i ďalej pokračovať, a hodenie kameňom po ňom obžalovaným stalo sa teda nie po skončení jeho úradného výkonu, ale za tohoto výkonu pri jeho nútenom prerušení.

Mýlil sa preto odvolací súd, keď kvalifikoval čin obžalovaného A. len ako prestupok urážky podľa § 1 zák. čís. 108/1933 Sb. z. a n. a z dôvodu premlčania sprostil ho obžaloby a tak spôsobil zmätok podľa § 385, čís. 1 c) tr. p.

Bolo preto vyhovené zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu, založenej na dôvode zmätku podľa § 385, čís. 1 a) — správne 1 c) — tr. p., sprosťujúci rozsudok odvolacieho súdu bol zrušený a obžalovaný bol uznaný vinným trestným činom, kvalifikovaným za zločin násilia proti orgánu vrchnosti podľa § 4, odst. 2 a § 6, odst. 2 zák. čl. XL:1914.

Čís. 6256.

Přestupek podle § 6, odst. 2 zákona čís. 7/1924 Sb. z. a n. ve znění vyhlášky čís. 141/1934 Sb. z. a n. je delikt zákazový, který je spáchán již přestoupením normy bez ohledu na záměr pachatelův; zvláštního obmyslu netřeba.